

Ομάδα Διαχείρισης Ιστοσελίδας Ειδομένης

Ένα παραμύθι για την Ειδομένη

2019

Το βιβλίο «Ένα παραμύθι για την Ειδομένη»
είναι μια προσέγγιση της Ειδομένης μέσα από τα παιδικά μάτια.

Διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο
σε μορφή ψηφιακού βιβλίου
υπό άδεια Creative Commons.

(Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Όχι παράγωγα έργα)

idomenais@gmail.com

ISBN : 978-618-00-0848-7

**Ομάδα Διαχείρισης Ιστοσελίδας
Ειδομένης**

**Ένα παραμύθι για την
Ειδομένη**

2019

Το διήγημα αναφέρεται σε ένα παιδί, το οποίο, αν και μεγάλωσε στην πόλη, βρίσκεται στην ευτυχή θέση να διατηρεί δεσμούς με την ελληνική ύπαιθρο, την παραδοσιακή κοινωνία ενός μικρού χωριού γεμάτου από ερεθίσματα της φύσης, την *Ειδομένη*. Τόσο μακριά στον χρόνο, μια άλλη εποχή που γεφυρώνεται με τα σύγχρονα μέσα συγκοινωνίας, προσφέροντας έναν εναλλακτικό τρόπο ζωής, πιο ζωντανό, πιο αγχολυτικό, για κάποιους ίσως προσωρινό, για άλλους περιπετειώδης, μια εξόρμηση, ενώ για μερικούς τόπος με άπειρες δυνατότητες ανάπτυξης, που με αγάπη και θέληση εύκολα μεταμορφώνεται σε πεδίο οικονομικής και πολιτιστικής άνθισης, προσφέροντας, με τους αργούς ρυθμούς της, πνευματική ηρεμία.

Αλλά ας απολαύσουμε την ιστορία ή καλύτερα το παραμύθι που περιπλέκεται με την πραγματικότητα χωρίς διακριτά όρια.

Κεφάλαιο 1

(το παιδί της πόλης)

Τα παιδιά είναι μια πολυσύνθετη προσωπικότητα ανθρώπων, γιατί έχουν ανεπτυγμένη τη ζωηρή τους φαντασία και μπορούν να δημιουργούν παράλληλους κόσμους, τα παραμύθια με βασιλεία, δράκους, ιππότες, ήρωες και φίλους φανταστικούς με εξαιρετικές υπερδυνάμεις.

Κάθε παιδί, είτε λίγο είτε πολύ, δημιουργεί τον δικό του τόπο με τους δικούς του πρωταγωνιστές. Ένα τέτοιο παιδί είναι ο Οδυσσέας, ένα παιδί μεγαλωμένο στην πόλη και επηρεασμένο από την καθημερινότητά της, που δημιούργησε τον δικό του κόσμο, εμπλουτίζοντάς τον με στοιχεία της ζωής του και του υπερβολικού προστατευτισμού των γονιών του.

Η ζωή στην πόλη έμοιαζε με κάστρο που τον προφύλασσε από τους εξωτερικούς κινδύνους, ενώ αυτός ως πρίγκιπας διέμενε σε περίοπτη θέση μέσα στον δικό του πύργο, όπου, αν και είχε δραστηριότητες και επιλογές απεριόριστες, διακατεχόταν από περιορισμούς με πιο βασικό να μην του επιτρέπεται η ελευθέρια κίνησης στον έξω κόσμο, κάτι που τον έκανε να αναρωτιέται συνεχώς πώς είναι ο κόσμος εκεί έξω.

Έναν τέτοιο κόσμο έπλασε ο μικρός Οδυσσέας στο μυαλό του και ήταν ο δικός του κόσμος, ένας κόσμος όπου έλεγχε και κατηύθυνε ο ίδιος τη ροή των πραγμάτων. Σε αυτόν τον κόσμο ήταν ως πρωταγωνιστής ένας χαρακτήρας που θα ήθελε να είναι, που θα τον είχε επιλέξει.

Κεφάλαιο 2

(ο κόσμος του Οδυσσέα)

Η νύχτα άπλωσε το σκοτεινό της πέπλο πάνω από όλο το βασίλειο. Οι φωνές σάπαιναν και η ηρεμία επικράτησε. Κάτω από το φως του φεγγαριού και των αστεριών, όλη η πλάση πήρε ασημένιο χρώμα. Το παλάτι έδειχνε σα σπιτάκι πυγολαμπίδων, αφού τα πολλά δωμάτιά του φωτίζονταν με δεκάδες κεριά. Το κάστρο πιο δίπλα είχε μια γυαλάδα σαν του πάγου, αφού οι στρατιώτες που πήρανε τις θέσεις περιπολίας έβαλαν τις στολές των ιπποτών, καλογουλισμένες και περιποιημένες. Ο φάρος στο λιμάνι, σταθερή αξία, φώτιζε όλη τη θάλασσα και την γύρω περιοχή. Και αν έβλεπες προς το δάσος, το μόνο που λαμπίριζε στο σκοτάδι ήταν τα μάτια των άγριων ζώων. Μέσα σε αυτήν την ηρεμία ακουγόταν το θρόισμα των φύλλων από τα δέντρα, το ποτάμι που έρεε ορμητικά, κάποια νυχτόβια πουλιά και οι ιππότες-φύλακες του βασιλείου που περιπολούσαν.

Με το πέρασμα της ώρας όλα γίνονταν ακόμα πιο σκοτεινά. Τα κεριά που φώτιζαν τις οικίες έσβηναν ένα-ένα. Όμως ένα παράθυρο από το παλάτι δήλωνε ότι ο ένοικός του δεν έχει όρεξη για ύπνο. Ήταν ο νεαρός πρίγκιπας.

Ο θλιμμένος πρίγκιπας, που λόγω του τίτλου του θα νόμιζες ότι κάθε άλλο παρά θλιμμένος θα έπρεπε να νιώθει, ήταν αναγκασμένος να ζει περιορισμένος σε αυτό το παλάτι χωρίς να μπορεί να χαρεί την ομορφιά της φύσης και την ευκαιρία να συναναστραφεί και να μιλήσει με τους υπηκόους. Για λόγους ασφαλείας αυτό διέταξε ο βασιλιάς. Έτσι, λοιπόν, περνούσε τις ώρες του στο παραθύρι του, μελετώντας όλα αυτά που έβλεπε. Ήθελε να γνωρίζει πώς ονομάζεται το κάθε ένα από τα πουλάκια που του κρατούσαν συντροφιά. Ήθελε να γνωρίζει πώς είναι η θέα από τον φάρο αλλά και από τον μεγάλο πύργο απέναντι. Ήθελε να περπατήσει στην αγορά, όπου οι έμποροι

πουλούσαν την πραμάτεια τους. Ήθελε να πάει στο ποτάμι να κολυμπήσει στα κρυστάλλινα νερά του. «Οι κίνδυνοι πολλοί», έλεγε ο βασιλιάς πατέρας του. Και μόνο ονειρευόταν όλα αυτά που θα ήθελε να ζήσει.

–Οδυσσέα!!! Ακόμα δεν κοιμάσαι; ακούστηκε από το διπλανό δωμάτιο η φωνή της μητέρας του!

Κεφάλαιο 3

(ο νέος φίλος του Πρίγκιπα)

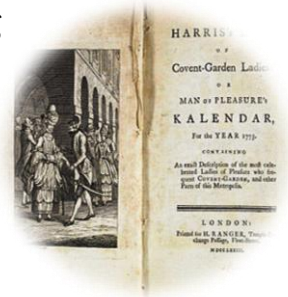
Ο Οδυσσέας ήταν ακόμα μέσα στην σκηνή του, όπου είχε στήσει τα παιχνίδια του έτσι που έμοιαζαν με ένα χωριό. Ένας φακός μόνο φώτιζε το μέρος. Δεν είχε τη διάθεση να κοιμηθεί. Σχεδόν κάθε βράδυ έμπαινε στη σκηνή του και ήταν σαν να έμπαινε στον δικό του μοναδικό κόσμο. Παρά τις παρατηρήσεις της μητέρας του, συνέχιζε να βρίσκεται στον χώρο που τον έκανε να ονειρεύεται και να πλάθει ιστορίες βρίσκοντας λύσεις για όλους αυτούς που χρειαζόταν βοήθεια. Έτσι, αυτήν τη στιγμή, έπρεπε να βοηθήσει τον μικρό πρίγκιπα του παλατιού.

Στο χωριό αυτό, λοιπόν, σε ένα πολύ όμορφο σπίτι, ζούσε ένας πατέρας με τον γιο του. Ήταν έμπορος και έτσι έλειπε πολλές φορές για μήνες από το σπίτι. Τα τελευταία χρόνια έπαιρνε μαζί του και τον γιο του για να μάθει τη δουλειά, όπως έλεγε. Ο νέος ήταν χαρούμενος με την απόφαση αυτή του πατέρα του. Με ενθουσιασμό τον ακολουθούσε σε κάθε του ταξίδι. Έτσι ο νέος με τον καιρό απέκτησε πολλές γνώσεις από κάθε μέρος που πήγαινε. Έμαθε για τον τρόπο ζωής άλλων ανθρώπων, για τα διαφορετικά είδη βλάστησης και ζώων. Είδε επαγγέλματα, είδε τρόπους οργάνωσης της κοινωνίας. Με όλα αυτά τα εφόδια, αποφάσισε πως έπρεπε να μείνει στον δικό του τόπο, φροντίζοντας να μεταδώσει τις γνώσεις του στους δικούς του ανθρώπους, ώστε το δικό τους βασίλειο να εξελιχθεί και να γίνει το καλύτερο απ' όλα.

Ο νέος ήξερε για τον πρίγκιπα, όπως και όλη η περιοχή. Θεωρούσε μάλιστα τόσο άδικο να στερείς από κάποιον την ευκαιρία να ζει, να μαθαίνει και να απολαμβάνει τα πάντα γύρω του. Σκοπός του λοιπόν έγινε να «ελευθερώσει» αυτόν τον νέο και να τον βοηθήσει να ζήσει την απόλυτη ζωή.

Πρώτα έπρεπε να τον πλησιάσει, πράγμα δύσκολο, για να τον κάνει να τον εμπιστευτεί. Όμως υπήρχε λύση. Ο βασιλιάς δεχόταν τους εμπόρους σε μια αίθουσα του παλατιού για να δει τα καινούρια προϊόντα και να τα αποκτήσει. Έτσι μια μέρα ο νέος έπεισε τον πατέρα του να πάει αυτός στην θέση του στο παλάτι. Και έτσι έγινε. Φόρτωσε τα πιο όμορφα υφάσματα, τα πιο φανταχτερά κοσμήματα, τα πολυτίμα σκεύη για κάθε χρήση και πήγε και του τα παρουσίασε.

Ο νεαρός πρίγκιπας περίμενε πώς και πώς αυτήν την ημέρα, επειδή έβλεπε κόσμο και γνώριζε νέα πράγματα. Ήταν η μόνη επαφή με τον έξω κόσμο. Ρωτούσε τον καθένα να του περιγράψουν κάθε γωνιά του βασιλείου και κάθε τι που θα ήθελε να μάθει. Όλοι όμως ήταν διστακτικοί και αρνητικοί, επειδή είχαν διαταγή από τον βασιλιά να μην αναφέρονται στο έξω κόσμο. Και αυτό έκαναν. Εκτός από τον νέο έμπορο. Αφού τον πλησίασε με τόλμη, άρχισε να του εξιστορεί την προέλευση του κάθε εμπορεύματός του. Κι εκείνος, γοητευμένος από το θάρρος του αλλά περισσότερο από αυτά που άκουγε, έκανε μια συμφωνία μαζί του. Θα αγόραζε όλα τα εμπορεύματα αν κάθε βράδυ θα πήγαινε κρυφά στο παλάτι για να του διδάσκει όλα τα όμορφα μέρη του κόσμου. Μέσα από κάθε περιγραφή του, θα γνώριζε αυτά που λαχταρούσε.

Κεφάλαιο 4

(ο παππούς του Οδυσσέα)

Όμως ο θόρυβος από το άνοιγμα της πόρτας έκανε τον Οδυσσέα να βγει από την σκηνή του. Ήξερε ότι θα άκουγε τη γκρίνια της μητέρας του. Προς έκπληξή του, στην πόρτα στεκόταν ο παππούς του. Πετάχτηκε από την χαρά του και όρμησε στην αγκαλιά του. «Βλέπω με περίμενες» είπε χαριτολογώντας ο παππούς.

–Αχ, παππού, ευτυχώς που ήρθες, έχω μια αποστολή και εσύ θα με βοηθήσεις.

Ο Οδυσσέας του διηγήθηκε την ιστορία του πρίγκιπα. Ο παππούς κατάλαβε πολλά περισσότερα. Ο μικρός του εγγονός είχε εγκλωβιστεί στους τοίχους του σπιτιού, αφού η μεγάλη πόλη έκανε τους γονείς υπέρ προστατευτικούς. Και ήξερε καλά τι έπρεπε να κάνει...

Τα τείχη του υπέρ προστατευτισμού δεν δημιουργηθήκαν τυχαία. Αποτελούσαν μέθοδο προστασίας των παιδιών της πόλης από τους κινδύνους. Ο Οδυσσέας είναι ένα από αυτά τα παιδιά των πόλεων, ένα παιδί της Θεσσαλονίκης, αλλά έχει την τύχη να έλκει την καταγωγή του από την Ειδομένη. Ο παππούς του, ο μπάρμπα-Σοφοκλής, επεφύλαξε μια έκπληξη, εκείνο το σαββατοκύριακο, για τον μικρό Οδυσσέα. Επισκεπτόμενος την Ειδομένη θα έπαιρνε μαζί του τον μικρό μας φίλο. Ένα σαββατοκύριακο με τον παππού, ένα σαββατοκύριακο γεμάτο προκλήσεις στην φύση, χωρίς σχολείο, αλλά γεμάτο Ειδομένη.

Νωρίς το πρωί ξεκίνησαν για τον σταθμό του τρένου. Έφτασαν έγκαιρα με το αστικό λεωφορείο και, αφού έκοψαν εισιτήριο, ανέβηκαν στο τρένο. Το δρομολόγιο Θεσσαλονίκης – Ειδομένης – Εξωτερικού είναι πλέον καθημερινό. Πολλοί φίλοι και γνωστοί του παππού από την γύρω περιοχή της Ειδομένης χρησιμοποιούν αυτό το τακτικό δρομολόγιο παράλληλα με “βαλκάνιους ταξιδευτές”.

Η διαδρομή ήταν όμορφη δίπλα στο Αξιό ποταμό. Εναλλαγή τοπίων και παραστάσεων που σε όλα δέσποζε το πράσινο. “Ποταμογέφυρες” και αερογέφυρες διευκόλυναν τη ροή του συρμού και έκαναν το ταξίδι τόσο σύντομο σαν “ένα τσιγάρο δρόμος”. Και η πρωτεύουσα του Δήμου, το Πολύκαστρο, ήταν πλέον ένα “προάστιο” της Θεσσαλονίκης.

Ο παππούς, απασχολημένος με τους συγχωριανούς του, σχολίαζε την καθημερινότητα και μάθαινε τα νέα του χωριού. Ο μικρός εξερευνητής μας από τη μια χάζευε το μαγεμένο τοπίο έξω από το τζάμι του τρένου και από την άλλη άκουγε τα νέα και τις ιστορίες που έλεγαν οι μεγάλοι για το χωριό. “Η τακτική συγκοινωνία”, όπως ανέφερε ο μπάρμπα Σοφοκλής, “αναβάθμισε την περιοχή του Δήμου Παιονίας. Τα παιδιά και τα εγγόνια έρχονταν πολύ συχνά στο χωριό και μάλιστα κάποιοι δραστηριοποιούνταν επαγγελματικά με την γη και με ασχολίες οι οποίες αποτελούσαν ένα επιπλέον βοήθημα στα έσοδά τους”.

Μέσα στις διάσπαρτες αυτές σκέψεις, το τρένο μπήκε στην κοιλάδα του Αξιού ποταμού και πλησίαζε προς τον σταθμό. Σύντομα φάνηκε το κτίριο του σταθμού και ακολούθως η γραφική φιγούρα του σταθμάρχη να δίνει την εντολή το τρένο να σταματήσει. Ο Οδυσσέας ένιωσε σαν εξερευνητής που με το καράβι του πάει σε διαφορετικό κόσμο.

Κεφάλαιο 5

(οι δύο κόσμοι συναντιούνται)

Το παιχνίδι του μυαλού του μικρού Οδυσσέα έφερε κοντά τους δυο κόσμους και αμέσως έκανε τον παραλληλισμό. Το ταξίδι με το τρένο θα ήταν η προσέγγιση του νεαρού εμπόρου για να μιλήσει με τον πρίγκιπα.

Ο μικρός έμπορος συνάντησε τον πρίγκιπα στο μέρος που του είπε πίσω στην αυλή με τα πυκνά δέντρα. Και το ταξίδι άρχισε. Πάντα ταξίδευε με το κάρο που το κινούσαν δύο μεγάλα και δυνατά άλογα. Ο δρόμος είχε πάντα κίνηση. Συνήθως έμποροι αλλά και ταξιδευτές άλλων τόπων. Κάποιοι είχαν μεγαλύτερες άμαξες και κάποιοι δεν είχαν παρά μόνο το άλογό τους. Οι δρόμοι εδώ χρειάζονταν κάποια προσοχή. Ήταν αρκετά στενοί και πολλές φορές δεν χωρούσαν να περάσουν δυο άμαξες μαζί. «Είναι ωραίο να έρχεσαι σε επαφή με αυτούς τους ξένους, επειδή μαθαίνεις σε ποια πόλη θα ήταν προτιμότερο να πάμε για να βρούμε τα εμπορεύματα, αλλά και σε ποια θα τα πουλήσουμε ευκολότερα. Είναι τόσο αστείο όταν προέρχονται από διαφορετικές χώρες και δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε. Κάνουμε κινήσεις με τα χέρια και το σώμα μας».

Ο πρίγκιπας άρχισε να γελάει πολύ δυνατά όταν είδε τον νεαρό να κάνει αυτές τις κινήσεις για να του μάθει τη διεθνή γλώσσα επικοινωνίας και να δώσει ένα παράδειγμα. Και έμεινε να τον κοιτάει με απορία, όταν του περιέγραφε το διαφορετικό χρώμα στο δέρμα τους, στα μαλλιά τους ακόμα και στα ρούχα τους. Η λεπτομερής αυτή περιγραφή τους κράτησε πολύ ώρα και σε λίγο θα ξημέρωνε. Δεν θα έπρεπε να τον δουν εδώ τέτοια ώρα μαζί με τον νεαρό. Έτσι δώσανε ραντεβού για την επόμενη νύχτα.

Κεφάλαιο 6

(η άφιξη στο χωριό)

Αφού έφτασαν στην Ειδομένη οι δυο ταξιδιώτες της πόλης τακτοποιήθηκαν στο πατρικό σπίτι. Το σπίτι βρισκόταν σε ψηλό σημείο στο χωριό και από εκεί έβλεπες το ποτάμι από την μία και το λόφο με το δάσος βελανιδιάς από την άλλη. Ήθελε ο Οδυσσέας να πάει στο προαύλιο του δημοτικού σχολείου όπου θα συναντούσε άλλα παιδιά, φίλοι του καλοκαιριού που κάνανε μαζί εξερευνήσεις αμέριμνοι. Ο παππούς όμως είχε άλλα σχέδια, σκέφτηκε να κάνει μια περιήγηση στον εγγονό του με το τρακτέρ. Ήταν ένα από τα παλαιά αγροτικά μηχανήματα, που για να το βάλεις σήμερα μπροστά έπρεπε να το τσουλήσεις στην κατηφόρα! Τα κατάφεραν θαυμάσια και ξεκίνησαν σαν τον ιππότη με το περήφανο άλογο.

Η Ειδομένη είναι ένας τόπος συνυφασμένος με τη φύση. Πηγαίνοντας προς την περιοχή του ποταμού Αξιού και περνώντας δίπλα του, τους φάνηκε ότι τα κοπάδια των άγριων πουλιών στον υγροβιότοπο τους καλωσόριζαν. Τα πανύψηλα δέντρα δημιουργούσαν ένα απροσπέλαστο φράγμα προς την όχθη του ποταμού.

Συνάντησαν και κάποιους χωριανούς, γεωργούς που ξαπόσταιναν από τις εποχιακές εργασίες στον κάμπο του Αξιού. Σε μια διαπλάτυνση του δρόμου υπήρχαν παγκάκια που, όπως του εξήγησε ο παππούς, εκεί βρισκόταν ένας χώρος ψυχαγωγίας, όπου γίνονταν αθλητικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού μέχρι και το πανηγύρι της Γεννήσεως της Θεοτόκου στις 8 Σεπτεμβρίου.

Κατά την επιστροφή πέρασαν μέσα από το θαυμάσιο δάσος βελανιδιάς, όπου, ευχάριστη έκπληξη, συνάντησαν περιπατητές στα δασικά μονοπάτια και ποδηλάτες στις ειδικές διαδρομές του.

Κεφάλαιο 7

(ο καλλιτέχνης πρίγκιπας)

Ο πρίγκιπας μας κοιμήθηκε ελάχιστα εκείνο το βράδυ. Ξύπνησε νιώθοντας ανυπομονησία για το επόμενο μάθημα. Έτσι είχε ονομάσει κάθε συνάντηση με τον νεαρό έμπορο.

Ο πρίγκιπας μέσα στις δραστηριότητές του είχε και μια ενασχόληση με την οποία μάλιστα αναδείκνυε το ταλέντο του. Ο νεαρός ζωγράφιζε. Όλα αυτά που θεωρούσε όμορφα και όλα αυτά που ονειρευόταν. Εκείνο το πρωί έβγαλε τους καμβάδες και τα χρώματα και άρχισε την ζωγραφιά του απεικονίζοντας ανθρώπους αρκετά διαφορετικούς από αυτούς που γνώριζε μέχρι τότε.

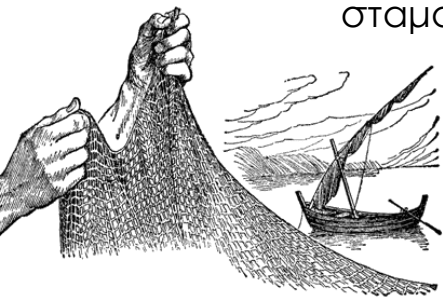
Αυτό τον κράτησε απασχολημένο όλη την ημέρα. Ήρθε πάλι η νύχτα ήρεμη με τον ουρανό καθαρό και τα αστέρια του να φωτίζουν την αυλή της συνάντησης.

–Σήμερα για τι θα μου μιλήσεις; ρώτησε ο πρίγκιπας.

–Θα σου πω για το μεγαλείο της γης. Για ό,τι τη στολίζει και ό,τι υπάρχει στην επιφάνειά της και γύρω από αυτήν. Για να βγεις από το βασίλειο, του είπε, περνάς από το δάσος με τα μεγάλα αιωνόβια πλατάνια. Δίπλα ακριβώς βρίσκεται το ποτάμι, αυτό που βλέπεις από το παραθύρι σου, που είναι τόσο μεγάλο και πλατύ και οι ψαράδες δεν σταματούν να πιάνουν ψάρια. Εκτός από τα

ψάρια ζούνε και πολλά είδη πουλιών, ακόμα και διάφορα ζώα. Στις όχθες του ποταμού οι γεωργοί καλλιεργούν στα χωράφια τους λαχανικά, σιτηρά, καρποφόρα δέντρα και ότι άλλο μπορείς να φανταστείς. Χρειάζεται πολύ δουλειά από τους γεωργούς που με

πολύ κόπο καταφέρνουν να παράγουν όλα αυτά τα προϊόντα, που στο τέλος τα πουλάνε στην αγορά.

Οι ερωτήσεις του ήταν πολλές, χωρίς κάποια σειρά. Ό,τι φανταζόταν, ερωτούσε. Για τα είδη των πουλιών, των ζώων και των ψαριών. Για τους καρπούς και τους «ανθρώπους που δαμάζουν την γη», όπως τους ονόμασε, αφού φάνταζε πολύ δύσκολη δουλειά για τον ίδιο η καλλιέργεια.

–Δες εδώ, σου έφερα σπόρους από λαχανικά.

Όσο παράξενο και να φαίνεται, ο πρίγκιπας πρώτη φορά έβλεπε σπόρους. Τους πήρε στα χέρια του και ζήτησε να του εξηγήσει τον τρόπο που αναπτύσσονται. Είχε σκοπό να τους φυτέψει ο ίδιος σ' εκείνη την αυλή που ήταν παραμελημένη. Θα δημιουργούσε τον δικό του κήπο. Πήρε τους σπόρους και έφυγε για το δωμάτιό του, όπου θα σχεδίαζε το μέρος που θα φύτευε τα φυτά του.

Με ελάχιστους σπόρους δημιούργησε στην φαντασία του ολόκληρο βασίλειο. Κάποιες φορές τα μικρά και ασήμαντα πράγματα δίνουν τεράστια χαρά.

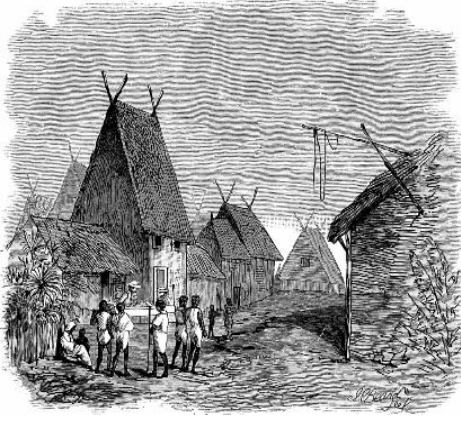

Ο νεαρός είδε τη χαρά ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του και γεμάτος ικανοποίηση έφυγε και εκείνος από την αυλή πολύ προσεκτικά για να μην τον δει κανείς.

Κεφάλαιο 8

(το χωριό του παππού)

Επιστρέφοντας στο χωριό, στην πλατεία συνάντησαν ξένους, από άλλους τόπους, ανθρώπους: «επισκέπτες του Σαββατοκύριακου από την πόλη».

–Και πώς να μην είναι, αφού πλέον η Ειδομένη με τον προαστιακό έγινε δημοφιλής προορισμός», είπε ο παππούς του Οδυσσέα.

–Και τι κάνουν εδώ; ρώτησε αυτός με μια δόση απορίας.

–Έρχονται να απολαύσουν τη φύση, το βουνό και το ποτάμι, να επισκεφτούν το καλλιτεχνικό χωριό, που στεγάζεται στον παλιό Παιδικό Σταθμό και φιλοξενεί εκθέματα και δημιουργήματα καλλιτεχνών που εμπνεύστηκαν από την Ειδομένη.

Οι επισκέπτες της Ειδομένης έχουν την δυνατότητα να επισκεφτούν και τον Πολιτιστικό Σύλλογο και τα γραφεία της Ομάδας Διαχείρισης Ιστοσελίδας, που στεγάζονται στο αναπαλαιωμένο κτίριο του Παιδικού Σταθμού. Κοντά στον Σιδηροδρομικό Σταθμό, στο χώρο του πρώην Φυλακίου Ειδομένης, μπορεί κανείς να επισκεφτεί το Μουσείο

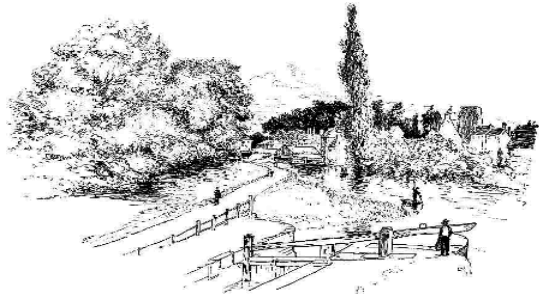
Σιδηροδρόμου, την πλούσια έκθεση φωτογραφίας, αλλά και το Λαογραφικό Μουσείο, με αντικείμενα από το παρελθόν και την ιστορία της Ειδομένης. Για την φιλοξενία των επισκεπτών δημιουργήθηκαν ξενώνες στα διατηρητέα και αξιοποιημένα κτίρια του πρώην Παιδικού Σταθμού και του πρώην Φυλακίου Ειδομένης...

Ο νεαρός έμπορος εκείνο το βράδυ πήγε στο καθιερωμένο ραντεβού νωρίτερα. Ήθελε να κάνει μια έκπληξη στον φίλο του τον πρίγκιπα.

Η αυλή αυτή, επειδή ήταν παραμελημένη, ήταν γεμάτη χώμα. Αρκετό χώμα. Έτσι ο νεαρός χάραξε το σχέδιο του βασιλείου τους. Μια κάτοψη, όπου σχεδίασε τα πιο βασικά κτήρια του.

–Ζωγραφίζεις ; ρώτησε ο πρίγκιπας.

–Ναι, αλλά επειδή δεν τα καταφέρνω και πολύ καλά, έλα να σου εξηγήσω. Τι βλέπεις εδώ, του είπε.

Πρώτα του έδειξε πού βρίσκεται το παλάτι. Έτσι θα κατανοούσε καλύτερα τον χώρο. Δίπλα από αυτό υπάρχουν τα διαμερίσματα, όπου οι γραμματείς του βασιλιά καταγράφουν τους νόμους και δέχονται τους πολίτες. Δίπλα βρίσκεται ένας πολύ μεγάλος κήπος με πολλά δέντρα, πολύχρωμα λουλούδια και μεγαλοπρεπή αγάλματα, μαρμάρινα παγκάκια και σιντριβάνια. Εκεί μπορούσαν να κάνουν τις βόλτες τους όλοι οι κάτοικοι. Σημαντική έκταση καταλαμβάνει η αγορά. Οι έμποροι αρκετοί και, καθώς είναι ο ένας δίπλα στον άλλον, προσπαθούν να πουλήσουν όσα γίνεται περισσότερα. Γύρω από αυτήν έχουν βρει τη θέση τους τα πανδοχεία, που φιλοξενούν τους ξένους επισκέπτες με

καλό φαγητό και καλό κρασί από τους αμπελώνες μας. Και σε όλη την υπόλοιπη έκταση είναι κτισμένα τα σπίτια των πολιτών. Όλο το βασίλειο το περιβάλλουν ψηλά τείχη, που φυλάνε από εκεί οι στρατιώτες και οι ιππότες το βασίλειο.

–Ένα τελευταίο θα σου δείξω. Να, εδώ βρίσκεται ο φάρος. Είναι πολύ δύσβατη η θαλάσσια διαδρομή και αυτός βοηθάει τους καπετάνιους.

Ο νεαρός πρίγκιπας ως εξερευνητής δεν άφησε το βλέμμα του από τα προσωρινά σχέδια του φίλου του στο χώμα. Ευχαρίστησε και έφυγε τρέχοντας στο δωμάτιό του. Ήθελε να αποτυπώσει στον καμβά ό,τι υπήρχε χαραγμένο στο χώμα χωρίς να του ξεφύγει καμία λεπτομέρεια.

Κεφάλαιο 9

(στην αυλή του παππού)

Ο Οδυσσέας θαύμαζε ό,τι και να έβλεπε. Έπαιρνε βαθιές ανάσες σαν να ήθελε να ρουφήξει μέσα στην μνήμη του όλα όσα έβλεπε, άκουγε ή μύριζε. Ο παππούς διέκοψε τον Οδυσσέα από το μικρό ταξίδι των αισθήσεων υπενθυμίζοντάς του ότι η θεία του, που έμνε μόνιμα στο χωριό, τους περίμενε για φαγητό.

–Θα ξεκουραστούμε και θα συνεχίσουμε αργότερα, το υπόσχομαι, είπε ο παππούς.

Ο Οδυσσέας μετά από το μεσημεριανό φαγητό κατευθύνθηκε στην αυλή. Φώναξε τον σκύλο που από κουταβάκι είχε βρει ο παππούς, το κράτησε και το μεγάλωσε. Του άρεσαν τα παιχνίδια με τον σκύλο. Έτρεχαν και έπαιζαν και ήταν πολύ χαρούμενοι και οι δύο. Η αυλή ήταν ευρύχωρη και παίζανε μέχρι και με την μπάλα. Και είχε την ευκαιρία να δώσει στους χαρακτήρες της ιστορίας του μια ακόμη συνάντηση.

Αυτή τη φορά ο νεαρός πήγε στο παλάτι την ημέρα. Είχε πάει να πουλήσει τα εμπορεύματα. Ο πρίγκιπας, χαρούμενος και ενθουσιασμένος, μια και τις τελευταίες ημέρες είχε μια πολύ καλή διάθεση και χαρά, πήγε να δει και να αγοράσει. Έφερε μαζί του αγαθά μόνο από τον τόπο τους. Έφερε ρούχα, τα οποία τα έραβε μια ράφτρα ντόπια. Έφερε ένα μουσικό ξύλινο κουτί για κοσμήματα, το οποίο κατασκεύασε ο ξυλουργός της πόλης. Κοσμήματα από τον έμπορο, που τα έφερνε από άλλες πολιτείες. Παπούτσια μοναδικά και ακριβά από τον υποδηματοποιό της περιοχής ειδικά φτιαγμένα για εκείνον.

Χαλιά από τον ξακουστό Ινδό έμπορο που κατοικούσε μόνιμα εκεί. Και του έφερε και χρώματα και καμβάδες για να ζωγραφίζει. Αυτά του τα είχε ζητήσει ο ίδιος.

Αγόρασε από όλα τα καλά. Και αφού άκουσε τον νεαρό να περιγράφει το καθένα από αυτά τον ρώτησε:

–Όλα είναι από τον τόπο μας; Όλοι αυτοί οι τεχνίτες είναι στο δικό μας βασίλειο; Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο χαίρομαι και δεν μπορείς να καταλάβεις πόσο πολύ θέλω να δω από κοντά τους ίδιους να δημιουργούν.

Ο νεαρός το ήξερε και καταλάβαινε.

Κεφάλαιο 10

(ένα απόγευμα περιπλάνησης στο χωριό)

Το απόγευμα το πέρασαν περιπλανώμενοι στους δρόμους του χωριού. Διαπίστωσαν την έντονη παρουσία του πράσινου και τον

καλλωπισμό των αυλών με πληθώρα λουλουδιών. Ο παππούς τού εξήγησε ότι όλοι οι κάτοικοι φρόντιζαν για την καθαριότητα των αυλών τους, για το τμήμα του δρόμου που τους αναλογούσε και με την ανακύκλωση προωθούσαν την ιδέα του «περιβαλλοντικού χωριού».

Η καθημερινή ζωή είναι πολύ ενδιαφέρουσα, σκέφτηκε ο Οδυσσέας, και ιδίως η εικόνα που παρουσίαζαν οι δρόμοι του χωριού. Οι λάμπες του δημόσιου φωτισμού ήταν κάπως διαφορετικοί. Υπήρχαν αυτόνομοι φωτοβολταϊκοί λαμπτήρες, οι οποίοι δεν χρειάζονταν σύνδεση με τη Δ.Ε.Η. Στο χωριό υπήρχαν αρκετοί νέοι που επέστρεψαν και ασχολήθηκαν με τον πρωτογενή τομέα, γεωργία και κτηνοτροφία, ενώ δημιούργησαν συνεταιρισμό για προάσπιση των συμφερόντων των παραγωγών. Δημιουργήθηκαν κίνητρα για την ανάπτυξη κοινωνικής ζωής. Πόλος έλξης αποτελούσαν τα γραφικά καφενεία και οι σύγχρονες ταβέρνες. Κάποιοι στράφηκαν και στα τεχνικά επαγγέλματα. Έτσι το χωριό διέθετε σιδηρουργό, ξυλουργό, ηλεκτρολόγο, υδραυλικό, οικοδόμο, κρεοπώλη, μηχανικό, ελαιοχρωματιστή, ακόμη και παντοπώλες.

Κεφάλαιο 11

(ιστορικότητα και ανθρωπισμός)

Στην πλατεία του χωριού ο Οδυσσέας παρατήρησε ότι υπήρχε μια αναμνηστική στήλη που αναφερόταν τόσο στην αρχαία όσο και στην πρόσφατη ιστορία της Ειδομένης. Ο παππούς του εξήγησε ότι η αρχαία Ειδομένη αναφέρεται από τον Θουκυδίδη την περίοδο του Πελοποννησιακού Πολέμου (429 π.Χ.). Επίσης, πριν από λίγα χρόνια, οι κάτοικοι συμπαραστάθηκαν στους μετανάστες και πρόσφυγες (από τη Συρία), πριν ακόμη καταφθάσουν οι ανθρωπιστικές οργανώσεις βοήθειας (Μ.Κ.Ο.), αναδεικνύοντας το φιλανθρωπικό πρόσωπο των κατοίκων. Κάποια στιγμή, δυστυχώς, κινδύνεψε η ασφάλεια των κατοίκων της Ειδομένης από τη συγκέντρωση 15.000 εγκλωβισμένων προσφύγων στα κλειστά σύνορα.

Την περίοδο της οικονομικής κρίσης, ομάδα από το χωριό δημιούργησε μια δράση βοηθώντας τους συνανθρώπους τους με την ανακύκλωση παλαιών επίπλων, που επισκευάζονταν και δίνονταν δωρεάν σε συνανθρώπους. Άλλη κοινωνική δράση ήταν η αξιοποίηση εγκαταλελειμμένων κτιρίων και η εγκατάσταση άπορων οικογενειών σε αυτά. Έτσι περιέσωσαν και αξιοποίησαν τα ιστορικά κτίρια της Ειδομένης πετυχαίνοντας παράλληλα την αύξηση του πληθυσμού του χωριού και την ενίσχυση με εργατικό δυναμικό των νέων θέσεων εργασίας στην περιοχή.

Την επόμενη βραδιά ο πρίγκιπας περίμενε τον νεαρό να φανεί. Εκείνος άργησε αρκετά. Όμως τα κατάφερε. Ο πρίγκιπας με αγωνία τον ρώτησε τι συνέβη και καθυστέρησε. Νόμιζε ότι είχε βαρεθεί πια. Κάθε άλλο. Δεν θα έχανε με τίποτα την συνάντηση. Και άρχισε να του

μιλάει για κάτι διαφορετικό.

–Σήμερα ήρθαν στο βασίλειο άνθρωποι από πολύ μακριά. Ο τόπος τους καταστράφηκε από τον σεισμό που ισοπέδωσε τα πάντα και έφυγαν φοβισμένοι. Έτσι προσφέρθηκαν αρκετοί να τους βοηθήσουν. Τους βρήκαν καταλύματα για να μείνουν, τους προσέφεραν φαγητό και ρούχα και, αφού αυτοί τακτοποιήθηκαν, κατάφεραν να τους κάνουν μια πρώτη καταγραφή. Έτσι θα μπορούσαν να τους εντάξουν σιγά-σιγά στη ζωή και στον τόπο τους, του είπε.

Ο πρίγκιπας τον άκουγε με τα μάτια ορθάνοιχτα. Και τον ρώτησε:

–Ο πατέρας μου συμφώνησε σε αυτό;

–Μα φυσικά, αυτός διέταξε να γίνουν έτσι.

Η αλήθεια είναι ότι νόμιζε πως ο πατέρας του και βασιλιάς ήταν πολύ αυστηρός και καθόλου φιλεύσπλαχνος. Με αυτήν την απορία ανέβηκε στην κάμαρά του. Είχε λίγο ακόμη χρόνο για να αποτυπώσει μέσα από τις ζωγραφιές του αυτά που άκουσε απόψε.

Κεφάλαιο 12

(η επιτυχία της βιωτής στην Ειδομένη)

Ο παππούς επισήμανε ότι η σημερινή εικόνα ανάπτυξης της Ειδομένης οφείλεται στους κατοίκους και ετεροδημότες της που με κλίμα ομοψυχίας, ομαδικότητα και συνεργασία κατάφεραν να επιτύχουν την ανάπτυξη. Οι επιμέρους ομάδες, Διαχείρισης Ιστοσελίδας, Πολιτιστικός Σύλλογος, Αγροτικός Συνεταιρισμός, σε συνεργασία με την τοπική αυτοδιοίκηση και τον εθελοντισμό των κατοίκων και των ετεροδημοτών, κατάφεραν να δημιουργήσουν υποδομές προσέλκυσης επισκεπτών και να θέσουν τα θεμέλια της ανάπτυξης. Προσέλκυσαν νέους με όραμα και θέληση για επαγγελματική πρόοδο. «Διαφυλάττουμε την ιστορία μας, διατηρούμε τον τόπο μας ενεργό με δράσεις στο παρόν και δημιουργούμε προϋποθέσεις για το μέλλον», είπε στο τέλος ο παππούς...

Κεφάλαιο 13

(το όνειρο του πρίγκιπα)

Οι επισκέψεις του νεαρού εμπόρου συνεχίστηκαν για αρκετό διάστημα. Όμως ο πρίγκιπας είχε ενηλικιωθεί πια και την ημέρα των γενεθλίων του θα έπαιρνε θέση στην ιεραρχία δίπλα στον πατέρα του και πιο κοντά στον θρόνο. Ο τόπος αυτός θα είχε πια Αντιβασιλέα.

Το πρώτο που επιθυμούσε ήταν να βγει επιτέλους από το παλάτι για να γνωρίσει τον τόπο του και τους υπηκόους του. Περίμενε αυτήν την ημέρα με αγωνία και ανυπομονησία. Με την συνοδεία του λοιπόν ξεκίνησε.

Παρόλο που ο πατέρας του διέταξε να πάει σε συγκεκριμένα μέρη, εκείνος τον παράκουσε και πήγε σε κάθε άκρη και κάθε γωνία. Περπάτησε από το παλάτι μέχρι και τον φάρο. Και αυτά που είδε ήταν τελείως διαφορετικά από αυτά που του είχε διηγηθεί ο νεαρός έμπορος. Είδε κατεστραμμένα και παραμελημένα κτίρια, είδε φτώχεια, είδε την αγορά εγκαταλελειμμένη και βρώμικη. Είδε κλειστά τα πανδοχεία και τους απόρους να κοιμούνται στο δρόμο. Είδε τους στρατιώτες να πίνουν και να μεθούν. Ένοιωσε ξένος σε αυτόν τον τόπο. Και το κυριότερο ένιωσε προδομένος από τον νεαρό έμπορο.

Απογοητευμένος επέστρεψε στο παλάτι. Ζήτησε να αποσυρθεί στον πύργο του, στα διαμερίσματά του. Ο πατέρας του ήθελε να μάθει για την πρώτη έξοδο του πρίγκιπα στον έξω κόσμο, και η περιέργειά του τον οδήγησε στο δωμάτιό του νεαρού. Εκεί ο βασιλιάς αντίκρισε έκπληκτος όλα τα σκίτσα και τους πίνακες ζωγραφικής του πρίγκιπα, ο οποίος εξελισσόταν σε αξιόλογο καλλιτέχνη.

Κατάλαβε αμέσως τι απεικόνιζαν. Απεικόνιζαν το βασίλειό του όπως θα έπρεπε να είναι με τα μάτια του μικρού αθώου ακόμα πρίγκιπα. Ο πρίγκιπας είδε τον απορημένο βασιλιά, που ήξερε κάθε γωνιά του τόπου χωρίς να τον έχει δει ποτέ, και άρχισε να του λέει για τον νεαρό έμπορο και όλα όσα του είχε ειπεί.

–Εδώ θα ήθελα να ζω, του είπε δείχνοντας τους πίνακες ζωγραφικής με το χέρι του σε κυκλική κίνηση.

Ο βασιλιάς έφυγε πολύ σκεπτικός. Την επόμενη ημέρα, βυθισμένος στις σκέψεις που τον έβαλε ο γιός του, διέταξε να καλέσουν τον νεαρό έμπορο μπροστά του. Έτσι και έγινε. Ο νεαρός αρχικά πίστευε ότι πρόκειται για το εμπόριο και τα αγαθά του. Όμως ο αυστηρός τόνος των αγγελιοφόρων τον έκαναν να καταλάβει τον λόγο που το κάλεσαν. Και βαθειά μέσα του αυτός ήταν ο σκοπός του, να μπορέσει να δείξει τον κόσμο μέσα από την δική του ματιά.

Χωρίς να αντισταθεί παρουσιάστηκε στη μεγάλη σάλα όπου ο βασιλιάς και οι σύμβουλοι του δέχονταν τον κόσμο. Ο βασιλιάς έπρεπε να είναι αυστηρός και στην αρχή επέπληξε τον έμπορο για αυτό που έκανε και πιθανόν να έθετε θέμα ασφάλειας του πρίγκιπα.

Όμως η συνέχεια εξέπληξε τους παρευρισκόμενους ακόμα και τον νεαρό έμπορο και τον πρίγκιπα. Του έδειξε μερικές ζωγραφιές του πρίγκιπα που απεικόνιζαν διάφορες καλαισθητες εικόνες, της καθημερινής ζωής μέσα από τα μάτια του. Ένα βασίλειο ιδανικό για να ζει κάποιος. Σκεφτόμενος πολύ, για μια καλύτερη ζωή των υπηκόων του μέσα στην διοικητική του περιφέρεια, και αναζητώντας συνεχώς τρόπους για το πώς θα καλυτερεύσει τον τόπο που ζουν υπήκοοι και αυλικοί, διόρισε τον νεαρό έμπορο υπεύθυνο ώστε να

πραγματοποιηθούν οι απεικονίσεις στο χαρτί του πρίγκιπα και να προσφέρουν έναν καλύτερο κόσμο στους κατοίκους του βασιλείου του. Να πραγματοποιηθούν τα όμορφα πράγματα που σχεδίασε ο πρίγκιπας.

–Εσείς οι δυο έχετε αυτό το όραμα, αλλά και απεριόριστη αγάπη για τον τόπο μας. Οπότε εσείς θα τον μετατρέψετε έτσι όπως τον φαντάζεστε. Βρείτε όμοιους σας και αρχίστε την δουλειά, τους είπε.

Και γεμάτοι όρεξη, μεράκι και αγάπη άρχισαν να μεταμορφώνουν όλο το βασίλειο σε έναν τόπο που ήθελαν οι ίδιοι να ζουν, σε έναν τόπο που οι υπήκοοι ήταν ευχαριστημένοι και ευτυχισμένοι και ο τόπος αυτός αποτελούσε πόλο έλξης ξένων ανθρώπων από άλλους τόπους. Πλέον υπήρχε ποιότητα ζωής για τους κατοίκους του τόπου αυτού.

Κεφάλαιο 14

(ο μικρός Οδυσσέας βρήκε την Ιθάκη του)

–Παππού, αυτή είναι η Ειδομένη που θα ήθελα να ζήσω!, αναφώνησε ο Οδυσσέας ο οποίος ένωσε ελεύθερος, χωρίς περιορισμούς. Ήταν ο τόπος όπου ένωσε και λάτρευε τη φύση. Ο τόπος που τον έκανε να εντυπωσιαστεί με τις πολλές διαφορετικές εικόνες. Ενθουσιάστηκε με την πλούσια ιστορία. Αγάπησε τον τόπο αυτό. Είναι πλέον περήφανος που κατάγεται από εδώ. Αλήθεια, στο μέλλον... Κάθε φορά που θα ένωθε εγκλωβισμένος, ο παππούς θα ήταν εκεί για να τον βοηθήσει να αποδράσει;

Τελικά, ο μικρός Οδυσσέας βρήκε την Ιθάκη του, δηλαδή την Ειδομένη του. Εμείς όλοι θα βρούμε άραγε και την δική μας Ιθάκη στον τόπο μας, την δική μας Ειδομένη;

ὁ δὲ στρατὸς τῶν Θρακῶν
ἐκ τῆς Δοβήρου ἐσέβαλε
πρῶτον μὲν ἐς τὴν
Φιλίππου πρότερον
οὔσαν ἀρχήν, καὶ **εἶλεν**
Εἶδομενὴν μὲν κατὰ
κράτος...

429 π.Χ.

Ο στρατός των Θρακῶν,
εκκινήσας ἀπὸ τὴν
Δόβηρον, εἰσέβαλε πρῶτον
εἰς τὴν χώραν,
ἣ ὁποῖα ἦτο προηγουμένως
ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ
Φιλίππου, καὶ **εκυρίευσεν**
ἐξ εφόδου τὴν
Εἶδομενὴν...

**«Θουκιδίδου Ἱστορίαι,
Βιβλίον Β', 100»**

